
FICCIONS

CAL ACCEPTAR-HO TOT...

Joan Llumí

¡Resulta absolutament inadmissible la presència d'un fantasma en l'interior d'una nau espacial! ¡Què era aquella misteriosa entitat que entrava i sortia de les parets metàl·liques del magatzem com si es trobés a casa seva! Què es proposava? Què perseguia?

El suport psicològic de l'expedició anava a càrrec de Chambers.

És per això que Jennings li va explicar allò de l'androide d'aspecte metàl·lic. És natural i ben comprensible que Chambers recorregués a les explicacions més planeres i tranquil·litzadores: allò era, sens dubte, una al·lucinació provocada, bé per les condicions de l'ambient, bé per l'estat del subjecte. El més important, en aquella com en altres circumstàncies, era tranquil·litzar la tripulació. L'absurd pot ser molt més perillós quan es manifesta entre persones ben entrenades, amb mentalitat dirigida a mantenir l'equilibri en tot moment, i que, per la seva formació i ocupació, no han de fer cas de les coses que es produeixen fora de les condicions habituals i quotidianes.

De tota manera, el fet que diferents cosmonautes veiessin sortir l'androide de la paret metàl·lica del lloc destinat a magatzem, ja va començar a inquietar Chambers. Poseu-vos en el seu lloc. Havia esgotat les explicacions racionals. El fet d'acceptar l'existència de fenòmens paranormals dins la nau espacial suposava entrar en un laberint sense sortida. S'havia d'anar amb compte.

-De tota manera, Chambers, s'ha d'acceptar el fet... Hem comprovat que això es produeix -va apuntar Jennings, intentant donar a les seves paraules un to assenyat.

-Em preocupen les conseqüències que això pot arribar a tenir entre nosaltres.

-¿Que no s'hi ha previst un cas d'aquests, en els programes de situacions possibles? -va preguntar algú. Chambers va sortir del pas dient que hi havia prou elements a la memòria del macro-ordinador per resoldre situacions d'aquella mena, però que era difícil saber com accedir-hi. Li van contestar que es podia temptejar, però Chambers considerava que no es podia dedicar massa atenció a aquell assumpte perquè calia ocupar-se de tasques més importants i decisives.

Un dels cosmonautes, Clark, es va presentar a Chambers per dir-li que havia parlat amb l'androide:

-Va sortir de la paret del magatzem. Els meus pares em van ensenyar de petit a saludar la gent i és per això que vaig inclinar el cap com a salutació. L'androide em va contestar amablement i em va preguntar si havia rebut notícies de la família. Després, es va

interessar pel meu estat de salut. Però la cosa no acaba aquí. Va demanar excuses perquè temia que les seves aparicions no ens creessin trastorns. Això em va donar ànim per preguntar-li què era i per què es manifestava...

Chambers no podia dissimular la curiositat, si bé es malfiava que aquella entitat els digués el que "realment" era. Potser els enganyava...

Morgan va respirar profundament i continuà referint-se a la trobada que havia tingut:

-Em va dir que era una "configuració" provocada per una energia ambiental que actuava sobre determinades zones del nostre cervell i que no sabia absolutament res pel que fa a les seves aparicions o desaparicions. Vam xerrar una mica sobre les contingències i els esdeveniments inesperats i es va acomiadar amb molta correcció abans d'entrar a la paret...

Chambers va restar colpit sentint aquella informació. Era absolutament absurd acceptar que a l'interior d'aquella nau, expressió de la tècnica més avançada, hi hagués un fantasma que es manifestés sota l'aparença d'un androide revestit de peces metàl·liques... ■

